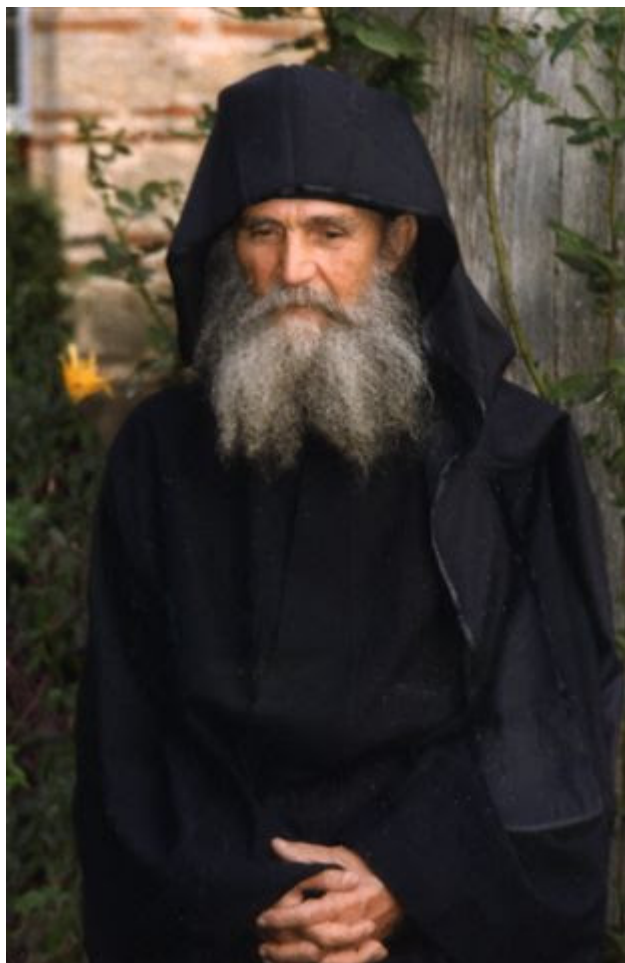

31 Μαΐου 2014

Ο αγιασμός της ψυχής, μέρος β : (τελευταίο)

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθεΐτης

Ο Άγιος Ανδρέας, ο δια Χριστόν Σαλός, όπως διαβάζουμε στόν βίο του, ενώ ήταν απαθής και άγιος, έκανε τον σαλό και γύριζε οπουδήποτε. Έτσι κάποτε μπήκε και μέσα σ ένα σπίτι, που ήταν γυναίκες αμαρτωλές κι ένοιωσε πολλή δυσσομία• δεν μπορούσε να σταθή από την δυσσομία εκεί, γιατί αυτός ήταν αγνός και δυσφορούσε. Ο Άγιος με τόν τρόπο του φανέρωσε σ αυτές, πόση δυσωδία ανέδιδαν λόγω τής ψυχικής και σωματικής αμαρτίας των. Πόσο μάλλον οι άγγελοι και μάλιστα ο φύλακας άγγελος παραμερίζουν και φεύγουν μακριά, όταν ο άνθρωπος δεν είναι προσεκτικός!

Όταν όμως είναι προσευχόμενος, δέχεται από Θεού ευωδία και χάρι και ο άγγελος δίπλα του προσεύχεται κι αυτός. Παρακαλεί ο άνθρωπος, παρακαλεί κι ο άγγελος και λέει: «Θεέ μου, άκουσε την προσευχή του, κάνε του αυτό, που σε παρακαλεί». Κι όταν η προσευχή είναι και δακρύβρεκτη, όταν η προσευχή γίνεται με μετάνοια, τότε κι ο άγγελος χαίρεται, γιατί έχει κι αυτός παρρησία στον Θεό ότι είναι ωραία η ψυχή που συνοδεύει, έχει ωραίον άνθρωπο να φυλάη.

Όταν έχη όμως έναν άνθρωπο, που είναι πολύ βρώμικος, κουρελιασμένος, σκισμένος, αυτός στέκεται από μακριά κι ο δαίμονας είναι κοντά του. Βλέπουμε τον χοίρο (το γουρούνι) να αναπαύεται μέσα στον βούρκο, να βάζη το πρόσωπό του, το στόμα του εκεί, να τρώη τα σάπια πράγματα και τον σιχαινόμαστε. Έτσι είναι κι ο άνθρωπος μπροστά στα μάτια του Θεού, σαν τον χοίρο, όταν δεν προσέχη την ζωή του!

Οι άγγελοι έχουν τρομερή αγάπη προς την ψυχή του ανθρώπου, γιατί είναι οι μεγάλοι αδελφοί μας και γνωρίζουν τι εστι παράδεισος και τι εστι κόλασις. Πανηγυρίζουν, όταν έλθη η ώρα να ανεβάσουν μια ψυχή σωσμένη προς τα επάνω. Σκέπτονται: «Γιατί να κολασθή η ψυχή, που μου έδωσε ο Θεός• γιατί να την πάρη ο διάβολος και να μην την κερδίση ο Χριστός! Γιατί να νικήση ο μαύρος• γιατί να την πάρη ο κλέφτης αυτός και να μη νικήσω εγώ με την χάρι του Θεού και να την πάρω στα φτερά μου να την πάω στον Ουρανό, αφού είναι πνοή του Θεού και πρέπει να την πάρη ο Πατέρας κοντά Του!». Και κάνει προσπάθεια ο άγγελος• και μας φωτίζει και μας συμβουλεύει να μη κάνουμε το ένα, το άλλο, και πως να προσέχουμε.

Αλλά έρχεται αυτή η ταλαίπωρη βρώμικη δύναμι, και μας έλκει προσφέροντας τόσα ελκυστικά πράγματα. Έχουμε από μέσα μας και τον άλλο κόσμο, τον εμπαθή, τον παλαιό άνθρωπο, που έχει κι αυτός τις επιθυμίες του. Σμίγουν οι επιθυμίες αυτές με τις απ έξω, «πρεσσάρουν» την ψυχή και υποχωρεί• και κάθε υποχώρησις σημαίνει και μια ανάλογη αμαρτία. Κι αυτή η αμαρτία καταγράφεται στο ποινικό του ανθρώπου• κι όταν έλθη η ώρα να πεθάνη σωματικά, παίρνει μαζί του το ποινικό αυτό και το περνάει από τα τελώνια. Αν εδώ κάτω έχη εξομολογηθή ο άνθρωπος και τα έχη σβήσει ο Θεός δια του πνευματικού, όταν πάη να περάση

επάνω, θα πουν οι δαίμονες: «Κοίταξε τι αμαρτία έκανες εδώ;» Θα απαντήσει ο άγγελος: «Κοιτάξετε και παραπλεύρως• είναι σβησμένα, έχουν τακτοποιηθή κάτω αυτά. Δεν έχετε καμμία μερίδα σ αυτά, γιατί αυτά είναι εξομολογημένα, σβησμένα, κλαμένα. Έπεσαν δάκρυα επάνω εδώ κι έχουν σβήσει. Αυτά στα δικά σας τα χαρτιά δεν περνάνε. Ο Θεός είναι δίκαιος και δεν αδικεί κανένα».

Γι αυτό η Εκκλησία μας μας νουθετεί συνεχώς: «Λούσασθε και καθαροί γίνεσθε• αφέλετε τας πονηρίας από των καρδιών υμών» (Ησ. 1 : 16). Λουσθείτε, λέει, καθαρισθείτε, πετάξετε από τις καρδιές σας τις πονηρίες, οικειωθείτε με τον Θεό, διορθώσετε τις σχέσεις που είναι χαλασμένες με τον Θεό, γιατί δεν ξέρετε η αύριον τι θα ξημερώση.

- Όπως και ο Μέγας Αντώνιος, όταν κοιμήθη κι ανέβαινε προς τον Ουρανό, τον σταμάτησαν τα δαιμόνια. Του Λένε:

- Που πας;

Για τον Θεό πάω, λέγει ο Άγιος.

- Λέγουν πάλι:

Έχεις εδώ αμαρτίες.

- Έρχονται ο Αρχάγγελος και ο άγγελος φύλακας και λένε στα δαιμόνια:

Αυτά που λέτε ότι έκανε η ψυχή, πότε τα έκανε• προ του σχήματος, η μετά το αγγελικό σχήμα που πήρε;

- Απαντούν:

Προ του σχήματος.

- Λέγουν οι άγγελοι:

Εφ όσον είναι προ του σχήματος, αυτά τα έσβησε το αγγελικόν σχήμα, το δεύτερο βάπτισμα που πήρε σαν μοναχός. Μετά το σχήμα έχετε τίποτα να παρουσιάσετε;

Κοίταξαν τα χαρτιά τους, αλλά ήταν τόσο καθαρός και αγνός ο Άγιος, που δεν είχαν τίποτα γραμμένο. Έτσι έγινε ακωλύτως η άνοδος της ψυχής του Αντωνίου, παρ ότι τον καθυστέρησαν μια ώρα.

Ο Αββάς Παύλος, ο απλούς ήταν πολύ γέρων, αλλά αγιασμένος, και σε μεγάλη ηλικία πήγε να γίνη μοναχός.

- Κάποια μέρα, ενώ ήταν ακόμη στον κόσμο, πήγε στο χωράφι του να εργασθή. Όταν γύρισε στο σπίτι, είδε την γυναίκα του με κάποιον άλλον. Λέει:

Τακτοποιηθείτε εσείς εδώ, μείνετε οι δυό σας και εγώ φεύγω για μοναχός.

- Έφυγε αμέσως και πήγε στον Μέγα Αντώνιο. Χτύπησε την πόρτα και βγαίνει ο Μέγας Αντώνιος και του λέει:

- Τι θέλεις εδώ παππία; (δηλ. παππούλη).

- Ήλθα να γίνω μοναχός.

- Σ αυτήν την ηλικία ήρθες να γίνης μοναχός και ήρθες σε μένα; Δεν πας καλύτερα σε κανένα κοινόβιο, που υπάρχουν και νέοι άνθρωποι να σε υπηρετήσουν• εγώ γέρος άνθρωπος, εσύ γέρος, τι θα κάνουμε εδώ; Πως θα υπηρετήσει ο ένας τον

άλλον;

- Εγώ δεν φεύγω, θα καθίσω εδώ.
- Μην κάθεται εδώ, πήγαινε, γιατί δεν πρόκειται να σε κρατήσω.

Όχι, εγώ δεν φεύγω από δω.

Μπήκε ο Μέγας Αντώνιος μέσα στο κελλί του κι έκλεισε την πόρτα. Έμεινε μέσα τρεις μέρες και επειδή είχε κάποια ανάγκη να βγη έξω από το κελλί, ανοίγει την πόρτα και βλέπει ακόμη έξω τον Όσιο Παύλο. Του λέει:

- Παππία εδώ είσαι ακόμη;
- Εδώ είμαι• θα πεθάνω εδώ και θα ελέγξω την σκληρότητά σου -του λέει χαριεντιζόμενος- γιατί δεν με παίρνεις μέσα να με κάνης μοναχό.
- Μα, λέει, δεν μπορείς σ αυτήν την ηλικία να γίνης μοναχός.
- Μπορώ, πως δεν μπορώ.
- Ε, έλα μέσα να μπηγ στον αγώνα! Ξέρεις εμείς οι μοναχοί διαβάζουμε.
- Κι εγώ θα διαβάσω.
- Εμείς ψάλλουμε, προσευχόμαστε.

Κι εγώ μπορώ να τα κάνω αυτά.

- Άρχισε τους αγώνες ο Μέγας Αντώνιος, μαζί κι ο Παύλος ο απλούς.
- Άντε, να στρώσουμε τραπέζι, να φάμε, είπε ο Άγιος Αντώνιος κι έβρεξε δυό παξιμαδάκια για τον Παύλο κι ένα για τον εαυτό του.

Άντε, να πούμε γράμματα.

- Έκαναν μια ώρα όρθιοι, να πουν τα γράμματα, την προσευχή.
- Κάθισε παππία, να φας.
- Γιατί μου έβαλες εμένα δύο και σένα ένα;
- Γιατί εγώ είμαι μοναχός κι εσύ ακόμα δεν είσαι.

Αφού κι εγώ μοναχός θα γίνω, ένα θα φάω.

Και τελικά τον κράτησε• και ήταν τόσο αγωνιστής ο παππούλης, που υπερηκόντισε και νέους. Και για την πολλή του απλότητα και αγιότητα πήρε χάρι από τον Θεό να βγάξη δαιμόνια μεγάλα, δηλαδή αξιωματικούς δαιμονίων.

Κάποια μέρα έφεραν στον Μέγα Αντώνιο ένα δαιμονισμένο, για να του βγάλη τα δαιμόνια κι εκείνος τους παρέπεμψε στον αββά Παύλο. Προσπάθησε ο Όσιος Παύλος, αλλά το δαιμόνιο δεν έβγαινε. Ανέβηκε επάνω σ ένα βράχο και σήκωσε τα χέρια του σε προσευχή. Εκεί καίει ο ήλιος σαν καμίνι• το ζυμάρι το κάνει ψωμί, σαν να το βάζη κανείς μέσα στο φούρνο. Τόσο έκαψε ο ήλιος κι εκείνος στάθηκε εκεί επάνω στο βράχο για ώρες. «Κύριε Ιησού Χριστέ, είπε, δεν κατεβαίνω από δω, αν δεν βγάλης αυτόν τον δαίμονα από το πλάσμα σου» . Μόλις είπε έτσι, αντί να καίγεται ο αββάς Παύλος επάνω στην πέτρα, καιγόταν το δαιμόνιο μέσα στον άνθρωπο.

«Βγαίνω παππία, παππία βγαίνω• η ταπείνωσίς σου με καίει», φώναζε το δαιμόνιο και βγήκε.

Γιατί όμως από την αρχή που του είπε να βγη, δεν βγήκε; Διότι ο Παύλος αντιλόγησε στον Μέγα Αντώνιο και είπε: «Γιατί εσύ, Γέροντα, δεν το βγάζεις και λες σε μένα να το βγάλω;» Για την αντιλογία αυτή το δαιμόνιο δεν έβγαινε. Επειδή όμως ήταν άγιος, απλούς και ασκανδάλιστος, για την πολλή του απλότητα τελικά το έβγαλε.

Βλέπουμε, λοιπόν, οι καλές πράξεις, που είχε από τον κόσμο, αλλά και μετά ταύτα στην άσκησι, πόσο τον βοήθησαν. Έγινε σκεύος εκλογής, έγινε τόσο όμορφος στην ψυχή, που τα δαιμόνια και μόνο που τον αντίκρυζαν, έφευγαν, παρέλυαν.

Έτσι λοιπόν κι εμείς πρέπει να προσπαθήσουμε να ομορφύνουμε την ψυχή μας με καλές πράξεις, να προσέχουμε να μην κάνουμε αμαρτίες και να είμαστε καθαροί. Η καθαρή κατοικία για τους καθαρούς είναι η βασιλεία των Ουρανών με τους αγγέλους και τον καθαρό Κύριο. Η βρώμικη είναι η κόλασι και τα δαιμόνια.

Ο Χριστός μας αγαπά ιδιαίτερα τις καθαρές ψυχές και κάνει γάμο πνευματικό, παρθενικό, αγνό και άγιο μαζί τους. Και όλες τις ψυχές που νυμφεύεται ο Χριστός, τις βάζει στην Βασιλεία Του και στην ομορφιά της άνω κληρονομίας. Εκεί θα μαζευτούν όλες οι νύμφες ψυχές μέσα στα άσπρα• νεώτατες, πανέμορφες, στεφανωμένες κάθε μία με τις αρετές της, που θα είναι στεφάνια, περιδέραια, ομορφιά, καλλονή, ευωδία• γιατί όλες θα ευωδιάζουν σαν τον Θεό. Και η μία θα βλέπη την άλλη και θα χαίρεται, διότι δεν θα βλέπη την δική της λάμψι, αλλά όλων των άλλων και θα χαίρεται.

Ας αγωνισθούμε να αξιωθούμε κι εμείς αυτής της μερίδος των εκλεκτών της Βασιλείας του Θεού! Αμήν.

Τέλος και τω Θεώ δόξα!

Από το βιβλίο: “ Η τέχνη τής σωτηρίας”

Γέροντος Εφραίμ Φιλοθεΐτου

Έκδοσεις Ιεράς Μονής Φιλοθέου Άγιον Όρος

Τόμος α

Κεντρική διάθεση:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr